

Heinrich Müller

**Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Müller/ Theol. D. & Prof. Ordinar. Ad
exequias Quas ... M. Theodoro Olpkenio, Scholae Oppidanae Subconrectori, dum
viveret, bene merentissimo, Vidua moestissima paratura hodie est ... Cives
Academicos sedulo serioque invitat**

Rostochii: Kilius, 1670

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776205382>

Druck Freier Zugang

Müller, H.,
in
Th. Olpken.
Rost. 1670.

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHENSIS
HENRICUS

Müller

Magist. D. & Prof. Ordinarius

M. THEODORO
OLPKENIO,

Magist. Ordinarius subcorrector, dum

CIVIS ACADAMICOS

ROSTOCHE

Typ. JOHANNIS KILII, Bibliop. T. 1. 1790.

107.
RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HENRICUS

Müller/

Theod. D. & Prof. Ordinar.

Ad exequias

Quas

Viro Eximio & Literatissimo

Domino

M. THEODORO
OLPKENIO,

Scholæ Oppidanæ Subconrectori, dum
viveret, benè merentissimo,

Vidua mœstissima

paratura hodiè est,

frequentia honestissima exornandas

CIVES ACADEMICOS

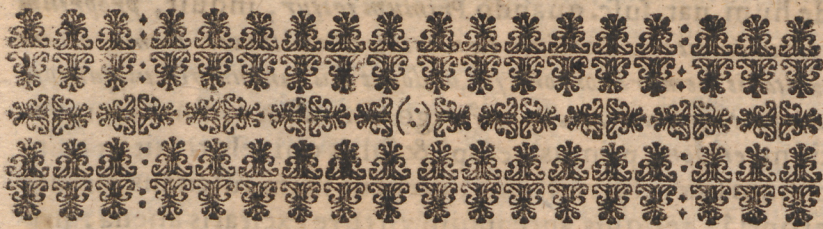
sedulo serioq; invitat.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universit. Typ. 1670.

107
REFECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCKENSIS
HENRICUS
HORA NOVISSIMA: TEMPORA
PESSIMA: EVIGILEMUS!
ECCE MINACITER IMMINET
ARBITER ILLE SUPREMUS.

KΥΠΙΕ ΕΛΕΙΣΟΝ!

E Servatore nostro Christo Paulus i. Cor. XV, quod ἀρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. *Initium dormientium* reddidit Ambrosius, vel quisquis comment. in Epistolas Paulinas sub ejus nomine auctor est, nec id inconcinne adeo. Primitiæ enim fructuum initium veluti messis erant in V. T. Lev. XXIII, 9. à cujus ritu hæc locutio desumpta est. Ipse Apostolus Col. I, 18. de Christo adserit, quod sit ἀρχὴ, πρωτότου & ἐκ τῶν νεκρῶν. Quæ verba à variis leguntur quidem exponunturq; variè. Nonnulli enim ita legunt: *Principium & primogenitus ex mortuis*. Beza & Schmidius secuti Syrum interpretem suppleunt copulativam &, *Principium & primogenitus ex mortuis*. Athanasius & cum eo Calvinus interpretantur supplendo causalem. *Principium, quia primogenitus ex mortuis*. Chrysostomus legit non ἀρχὴ, ut habetur in Codicibus nostris, sed ἀπρχὴ, *primitia & primogenitus*. Interpres Æthiops voce ἀρχὴ neglecta quæ sequuntur sic reddit, *Primogenitus ante omnia mortalia*. Eò tamen collimant omnes, quod Paulus velit ostendere, Christum & surrexisse primum omnium, & membris suis omnibus principium factum fontemque resurrectionis ad vitam. Utrumque conjungit Athanasius lib. de

de hum. nat. susc. quando *Primum igitur*, inquit, *proprius corpus suscitavit Dominus ex mortuis & exaltavit. Dehinc etiam excitabit membra corporis sui, ut donet illis tanquam Deus, quæ ipse accepit tanquam homo.* Primum ergo Christus in ordine resurrectionis tempore, primus nempe & solus qui resurrexit ut principium suæ resurrectionis, carnem suam suscitans virtute propriâ, reliquis antè ipsum virtute excitatis alienâ: primus & solus, qui resurrexit in hoc seculo ad vitam gloriosam non denuò moriturus, reliquis, si qui excitati, non ad præsentem participationem, sed manifestationem gloriæ divinæ excitatis. Verè enim Cyprianus libr. de resurr. Chr. *Resurrexerunt quidem ante Christum, sed in nomine & fide ejus sub Helia vivente in corpore unus, sub Helisæo vivo & mortuo duo; sed ad mortem, quam gustaverant, iterum redierunt. Resurrexit & Lazarus ad imperium Christi, & alii nonnulli; sed hi omnes aliquo tempore beneficio vitæ usi iterum ad funera redière. At Christus excitatus ex mortuis nunquam postea moriebatur.* Etiam illi, de quibus Matthæusc. XXVII. *Multa,* inquit, *corpora sanctorum, qui dormierant, surrexerunt, quosvè omninò verosimile est ad immortalem vitam resurrexisse, non antè, sed post Christum resurrexerunt, veluti gloriosæ ejus resurrectionis comites.* Quod enim Matthæus resurrectionem eorum statim post narrationem mortis Dominicæ describit, *prolepsis* est historica, in sacris usitatissima. Etenim occasione prodigiorum, quæ mortem Domini oppidò consecuta fuisse memorat Evangelista, inter quæ & monumentorum erat apertio, resurrectionem mortuorum, qui è monumentis illis apertis, etsi tertio demum die, egressi sunt vivi, putavit eadem narrationis serie attextendam. Verùm non tempore tantùm, sed & *causalitate* primus dormientium & primogenitus ex mortuis Christus, quandoquidem omnibus suis membris principium effecti-

effectivum est causaque resurgendi ad gloriam, qui passione suâ & victoriâ gloriosam membris suis promeruit resurrectionem. *Traditus enim est propter delicta nostra, & resurrexit propter justificationem nostram.* Rom. IV, 25. at quos justificabit, eos etiam glorificabit, c. VIII, 30. Negari quidem non potest Christum resurrectione suâ id quoque impiis impetrasse & damnatis, ut & ipsi ex Dei Christi; intentione ad vitam æternam resurgere possint debeantque. Quin nec negari potest, Christum impios etiam die pancritico suscitaturum. Quamvis enim resuscitatio mortuorum Patri & Spiritui S. hinc inde in Scripturis tribuatur, peculiari tamen ratione à Christo etiam secundum humanam naturam exercebitur, qui, sicut in unione personali dicta & facta, ipsasque hominum cogitationes penetrandi facultatem, & juxta eam scientiam judicium universale in extremo die peragendi; ita non minus in eadem unione divinam & supernaturalem vim suscitandi mortuos accepit, ut ipse testatur Joh. V, 21. 25. 26. 27. 28. — Neque tamen affirmare ausim, suscitaturum Christum impios in die extremo *vi meritorum suorum*, seu redemptionis per passionem, mortem & resurrectionem factæ, quia suscitationem illam conceptis verbis tribui video l. c. *vi omnipotentis ejus vocis*, quâ tanquam justus à Deo constitutus judex vivorum & mortuorum impios ex decreto & justitia divina suscitabit, ut æternæ mancipentur damnationi. Elegantissimè Gvilielmus Estius ad præsentem Pauli locum: *Injusti & reprobi meritorum Christi post banc vitam participes fieri nequeunt, ut qui fidem, sine qua Christi merita non possunt eis applicari, vel nunquam habuerint, vel, si habuerint, peccando sibi inutilem fecerint.* Dicendum igitur, Apostolum solos in Christo dormientes hic intelligere. Nam ut ex resurrectione capiti Christi non rectè ducitur argumentum ad resurrectionem omnium hominum, sed eorum

iam

tantum qui membra sunt sub illo capite : sic ex resurrectione Christi tanquam fructus primitivi non procedit ratio nisi ad fructum sequentem. Etenim primitia tantum ad fructus referuntur. Fructuum autem nomine nusquam in scripturis mali ac reprobis significantur, sed soli boni. Nam malos scriptura paleas appellat & Zizania, & spinas ac tribulos Matth. 3. & 13. Hebr. 6. Quare vel ex ipso vocabulo primitiarum satis argumenti est ad excludendum hoc loco malos atque reprobos. Et observa, Christum h. l. ita nuncupari primitias dormientium, quem admodum Col. 1. vocatur primogenitus mortuorum. Non est autem primogenitus, nisi respectu fratrum ex eodem patre per adoptionem genitorum, quos Deus predestinavit conformes fieri imagini filii sui, ut ipse sit primogenitus in multis fratribus Rom. 8. Hac tetigisse sufficiat, quandoquidem prolixior horum diductio non est hujus loci. Sed quorsum hic sermo? Mortuus est, Cives, Vir Eximius, M. THEODORUS OLPKENIUS, Scholæ oppidanæ, dum viveret, Sub-Con-Rector benemerentissimus. Mortuus eodem, quo mortem Conservatoris sui devotè meditata est ecclesia, tempore. Mortuus non sine luculentissima spe futuræ per Christum resurrectionis ad vitam. De hujus ergo spei fulcro commentandum nobis, hoc in primis tempore, quo gloriosam capitis sui à morte resurrectionem memorant fideles, aliquid duximus. Ceterum nos tantum abest, uti *Viro optimo* felicitatem summam in videamus, uti potius de sanctissima, quam nactus est, celitum conditione animitus ei gratulemur. Superest, ut de **FUNCTO** brevissimè exponamus, quæ quæ vitæ exordium finemq; præter morem nescio quàm paucula ad manus nostras pervenerunt. Editus itaque in lucem est BRUNSWIGÆ, anno *seculi currentis XXIV, die 29. Octob.* Patre quidem JOH. OLPKENIO, Cive dictæ civitatis & pellione, Matre verò
ANNA

A N N A Middendorps/ foeminâ honestiffimâ. Quum
baptismo renatus esset, ductu piiffimæ matris (Pater enim,
cùm secundum ætatis annum ageret **NOSTER**, mundo jam
valedixerat) omni virtuti morumque elegantia (quæ
tantò in ipso promptior erat, quantò indoles ei contigerat,
aut natura, felicior) adsuëfactus est. Sub Præceptoribus
in Schola Patria eò in studiis humaniorum literarum pro-
fecit usque, uti *anno XLIV.* dignus æstimaretur qui in Scho-
lam ablegaretur Cellensem. Substitit ibi per integrum qua-
driennium, studiisq; sic satis gnayiter incubuit. Illinc ad
Nos veniens per aliquot annos **B. D. JOH. CORFINII**,
primùm quidem Pastoris hæc loci Mariani, postea verò Pa-
storis Hamburgenfium Cathariniani celeberrimi liberis in-
formandis suam addixit operam. Post cujus abitum in me-
um, nunc Rectoris Academia, deveniens contuberniũ, Celo
sic disponente, ab Ampliffimo hujus urbis Senatu Subcon-
Rector Scholæ oppidanæ ritè legitimèque constitutus est.
Quam adeptus provinciam **NOSTER** & Magisterii gradum
exambiit, & uxori protinus adplicuit animum, *annoque*
LIV tori sibi sociam junxit Virginem tunc temporis floridis-
simam, nunc viduam mœstiffimam, **ILSAM Blüthorns/**
Cellensem, ex qua septem, per Dei gratiam, suscepit liberos,
filios quatuor, **JOH. - AUGUSTUM**, **DIETERICUM**
DANIELEM, **DIETERICUM CHRISTIANUM**, **FRIDE-**
RICUM DAVIDEM, tresvè filias, **SOPHIAM ELISA-**
BETAM, **ILSAM HELENAM**, **ANNAM MARGARE-**
TAM, ex quibus **DIETERICUS - DANIEL**, **ANNA MAR-**
GARETA & **FRIDERICUS - DAVID** præcitâ morte extin-
ctimortales inter esse desierunt. Reliquos unâ cum matre
desolatiffima commendatos sibi habeat qui viduarum
judex est & pupillorum pater **DOMINUS!** Quod

ad

ad m̄ ^{Exod.} ex hac mortalitate attinet, die 14. *Mart.* gravissimè decumbere cepit noster, tantoque laterum dolore concuti, ut de sese quid futurum brevi esset, facile auguraretur. Ad beatum ergò ex hac vita successum animum sedulò præparavit, eaq; fini acciri curavit Confessionarium suum Virum admod. Reverendum & Clariss. Dn. M. REMBERTUM Sandhagen/ Pastorem Nicolaitanum meritisimum, Dn. Adfinem & Collegam multum honorandum, cujus ministerio ultimo instructus Viatico die 26. *Mart.* placidissimè resolutus est. Nostrarum nunc omnino partium erit, *Cives*, Viro Eximio promptissimas ire exequias.

Quod uti frequentes faciatis, & ipsa Vos monet pietas, & Nos sedulò vos serioq; hortamur.

Conventus fiet post Horam Primam
in templo Nicolaitano

ANNA Middendorps/ foemina ho
baptismo renatus esset, ductu piissimi
cum secundum aetatis annum ageret
valedixerat) omni virtuti morum
tanto in ipso promptior erat, quanto in
aut natura, felicior) adsuffectus est.
in Schola Patria eo in studiis humani
fecit usque, uti anno XLIV, dignus a sti
lam ablegaretur Cellensem. Substitit
driennium, studiisq; sic satis gnaviter
Nos veniens per aliquot annos B. D.
primum quidem Pastoris hęc loci Ma
storis Hamburgensium Cathariniani c
formandis suam addixit operam. Post
um, nunc Rectoris Academia, devenie
sic disponente, ab Amplissimo hujus
Rector Scholę oppidanę ritę legitim
Quam adeptus provinciam NOSTER
exambiit, & uxori protinus adplicu
LIV tori sibi sociam junxit Virginem tu
finam, nunc viduam moestissimam, I
Cellensem, ex qua septem, per Dei grat
filios quatuor, JOH. - AUGUSTU
DANIELEM, DIETERICUM CHR
RICUM DAVIDEM, tresvę filias,
BETAM, ILSAM HELENAM, AN
TAM, ex quibus DIETERICUS - DA
GARETA & FRIDERICUS - DAVID
timortales inter esse desierunt. Reliq
desolatissima commendatos sibi hal
judex est & pupillorum pater D

the scale towards document

Quum
ter enim,
undo jam
sia (quę
ntigerat,
eptoribus
rum pro
in Scho
rum qua
Illinc ad
REFINII,
vero Pa
iberis in
m in me
niũ, Celo
Subcon
utus est.
igradum
annoque
s floridis
thorns/
t liberos,
ERICUM
, FRIDE
ELISA
RGARE.
A MAR
te extin
n matre
duarum
! Quod

ad

